

Arrest

nr. 320 942 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2024.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming in Griekenland geniet, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren (CGVS, p.3-4). Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofd in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofd van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker is een gezonde man van 24 jaar oud, spreekt Arabisch, ging tot en met de eerste graad naar de middelbare school en werkte in Libanon in een carwash, in een fabriek en in de bouw (AD CGVS, map 7 met verklaring DVZ, vragen 11 en 12, CGVS, p.11). Er wordt niet betwist dat aan verzoeker in Griekenland op 12 december 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord van Griekse

asielinstellingen van 2 mei 2024 en Eurodac Search Result van 6 februari 2024; CGVS, p.18). Uit het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker een verblijfsvergunning ontvangen zou hebben, geldig tot en met 11 december 2026. Zijn Grieks vluchtelingenpaspoort is geldig tot en met 14 januari 2029 (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord van Griekse asielinstellingen van 2 mei 2024). Het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten blijkt aldus nergens uit en wordt door verzoeker geenszins aangetoond. De bewering dat verzoeker zijn verblijfsdocumenten vernietigd zou hebben (CGVS, p.6-7), doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit het door hemzelf aangehaalde landeninformatie, is het daarbij weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben 'vernietigd', zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben vernietigd, toont verzoeker niet aan dat hij er geen duplicaat van kan verkrijgen. Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat verweerder gebruik maakt van een absurde motivatie om te motiveren dat hij nog in het bezit zou zijn van de documenten. Echter volhardt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in voorliggend verzoekschrift dat zijn verblijfsdocumenten verstreken zijn (CGVS, p.3), terwijl uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zijn verblijfsdocumenten nog geldig zijn (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord van Griekse asielinstellingen van 2 mei 2024), waardoor door zijn verklaringen over zijn documenten wel degelijk afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, moeten de begunstigden zelf in hun onderhoud voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. Zo verklaart verzoeker dat hij daags na het ontvangen van zijn verblijfsvergunning uit Griekenland vertrokken is (CGVS, p.7 en 17). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Griekenland en er zijn rechten te doen gelden. Verder toont verzoeker niet op afdoende wijze aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij de nodige ernstige stappen heeft ondernomen om in Griekenland zijn rechten uit te oefenen en zijn leven op een duurzame wijze op te bouwen. Verzoeker stelt dat hij in Griekenland niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om een woning te huren. Gevraagd of hij ooit pogingen ondernomen om een eigen woning te vinden in Griekenland, antwoordt verzoeker van niet (CGVS, p.20). Verzoeker verklaart hetzelfde wat betreft de zoektocht naar werk of wat betreft het bekomen van zijn fiscaal registratienummer of nummer van de sociale zekerheid (CGVS, p.20). Hieruit blijkt dan ook niet dat verzoeker ernstige stappen heeft gezet om werk of onderdak te zoeken. Gevraagd of hij ooit hulp vroeg aan mensen of aan internationale organisaties, verklaart verzoeker louter dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p.20), waardoor niet blijkt dat verzoeker ernstige pogingen ondernomen heeft om zich te informeren over de mogelijkheden die de Griekse overheid had of die andere instanties hadden om bijstand te bieden. Verzoekers betoog dat er geen begeleiding voorzien wordt voor het aanvragen van de verblijfskaart, is dan ook niet ernstig, temeer verzoeker wel in de mogelijkheid was om de administratieve procedure te doorlopen om asiel aan te vragen en zijn verblijfsvergunning en reispaspoort in orde te brengen. Waar verzoeker nog stelt dat hij in Griekenland geen gezinshereniging kan verkrijgen, verwijst de Raad naar de motivering van de commissaris-generaal die in de bestreden beslissing terdege stelt dat verzoeker dit evenwel nog niet geprobeerd heeft, louter omdat anderen zeiden dat het lang kon duren (CGVS, p.20-21). Door verder louter te stellen dat niet van verzoeker verwacht kan worden dat hij actueel kan terugkeren naar Griekenland aangezien hij aldaar geen enkel aanknopingspunt heeft, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont aldus niet op afdoende wijze aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Door in het verzoekschrift gewoonweg de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij geen familie heeft in Griekenland maar wel in België, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat hij in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Volledigheidshalve blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over een netwerk en middelen beschikte om zijn vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo werd verzoekers vertrek uit Libanon en reis doorheen Europa bekostigd door zijn paternale oom (CGVS, p.16-17). Deze persoon bekostigde ook enkele uitgaven en 15 dagen huur in Griekenland, en zijn vliegticket naar België (CGVS, p.18). Ook tijdens zijn verblijf in België kan verzoeker rekenen op de steun van zijn familieleden (CGVS, p.4 en 5). Door louter te stellen dat de commissaris-generaal geen kennis heeft van zijn familiale situatie en niet weet in welke mate zijn familie kan of kon bijdragen, kan verzoeker hier niet anders over doen denken.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en een verwijzing naar het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terughouding van begunstigden van internationale bescherming door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wijst erop dat hij een jonge man is die reeds in 2016 vanuit Syrië is gevlucht naar Libanon, waar hij gedurende zeven jaar heeft verbleven, is gehuwd en kinderen heeft gekregen. Aangezien het niet mogelijk was om in Libanon een leven op te bouwen is hij teruggekeerd naar Syrië; daarna is hij gevlucht naar Griekenland en vervolgens naar België. In België heeft hij familieleden, met name broers die een beschermingsstatuut hebben gekregen en ooms en neven. In Griekenland was het voor verzoeker onmogelijk om zijn echtgenote en kinderen te laten overkomen vanuit Libanon, terwijl het in het kader van een effectieve bescherming mogelijk zou moeten zijn om een normaal leven te leiden met zijn volledige gezin. Zijn gezinsleden ondervinden nog steeds problemen in Libanon. Verzoeker licht toe dat hij zijn Griekse documenten heeft weggegooid, zodat er bij terugkeer naar Griekenland een probleem is om er zijn rechten te doen gelden. In algemene zin wijst verzoeker op de precare situatie van statushouders in Griekenland, die wordt bevestigd in de landeninformatie die hij heeft aangehaald in zijn aanvullende nota, meer specifiek de update voor 2024 van het AIDA-rapport die hij aan deze nota heeft toegevoegd. Bij wijze van voorbeeld haalt hij nog het Helios-programma aan, dat slechts voorziet in beperkte steun aan statushouders gedurende één jaar en waarvan het allerminst zeker is of hij er nog aanspraak op zou kunnen maken of dat het zal worden verlengd. Verder bevraagd licht verzoeker nog toe dat zijn broer Y.(...), met wie hij samenwoonde, in België is overleden aan kanker; zijn vader had dezelfde ziekte. In Griekenland had hij geen adres; hij kon er nergens naartoe en heeft er veel meegemaakt (afpersing, geld dat hem werd afgenomen). In België kan hij daarentegen rekenen op de steun van zijn familieleden die hier verblijven.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 september 2024.

5.1. Verzoekers betoog ter zitting betreft onder meer het op algemene wijze schetsen en aankaarten van de algemene situatie voor statushouders in Griekenland, waarbij hij verwijst naar de door hem op 25 november 2024 overgemaakte aanvullende nota, meer specifiek naar het *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd op 24 juni 2024, en wijst op de beperkte steun van het HELIOS-programma.

Het door verzoeker bijgebrachte AIDA-rapport update 2023 van 24 juni 2024, dat overigens hetzelfde is als het AIDA-rapport dat verweerder in zijn aanvullende nota van 1 augustus 2024 heeft aangebracht, werd reeds in rekening gebracht bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Griekenland. Het nogmaals verwijzen naar diezelfde informatie ter zitting laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot basisvoorzieningen en fundamentele socio-economische rechten, het politieke en socio-economisch klimaat in het land, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, enz.

Zo blijkt, wat betreft huisvesting, uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen dat van statushouders wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 22-23). Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for

Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma. Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te vinden niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten. Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen in de praktijk beperkt zijn door tal van factoren, onder meer omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, gezinnen er niet worden aanvaard, mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

De beschikbare landeninformatie, waaronder het AIDA-rapport update 2023 van 24 juni 2024 waarnaar verzoeker ter zitting verwijst, laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het ter zitting nogmaals aanhalen van de precare situatie in Griekenland laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die er internationale bescherming genieten, dan hetgeen uiteengezet is in de beschikking, met name dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Verzoeker brengt met zijn betoog geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Het bovenstaande neemt niet weg dat uit de beschikbare landeninformatie een beeld naar voren komt van een problematische en precare situatie op vlak van leefomstandigheden voor statushouders in Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. In punt 4 van de beschikking wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in de beschikking met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Griekenland wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter zitting wijst op zijn wedervaren in Griekenland, hij zijn verblijfsdocumenten vernietigd zou hebben en hij er geen gezinshereniging kan krijgen. In punt 4 van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Alles samen genomen is het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid.

Verzoeker stelt ter zitting nog dat hij in Griekenland geen adres had. Echter, zoals reeds in voormelde beschikking wordt geduid, blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS dat verzoeker helemaal niet de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu hij reeds daags na het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning Griekenland heeft verlaten. Evenmin is gebleken dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in de Griekse samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op omstandige wijze uiteengezet wat volgt: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u 15 dagen na de toekenning van uw vluchtelingenstatus het eiland Leros, waar uw verzoek oorspronkelijk werd geregistreerd, verliet en u vervolgens 15 dagen in Kreta verbleef en daarna slechts één dag in Athene (CGVS p.18-19). De reden waarom u slechts zo’n korte tijd op deze plaatsen verbleef legt u zelf bij het gegeven dat u Griekenland zo snel mogelijk wilde verlaten zodoende uw zieke broer in België te komen bezoeken. U kon namelijk in Kreta een reispaspoort aanvragen en vervolgens vanuit Athene met het vliegtuig het land verlaten (CGVS p.17-20). Uit deze handelswijze volgt duidelijk dat u in Griekenland geen pogingen heeft ondernomen om er werk te zoeken en een permanente woning te verkrijgen, dit heeft weinig betoog. U bevestigt overigens zelf dat u dit nooit hebt geprobeerd, evenmin hebt u ooit stappen ondernomen om een fiscaal registratienummer (AFM) en sociaalezekerheidsnummer (AMKA) te laten aanmaken (CGVS p.20). Uw beweerdte vrees dat u in Griekenland geen woning zou vinden, berust met andere woorden volledig op hypothesen en speculatie, en niet op concrete feiten of ervaringen.*

Het feit dat u Griekenland zo snel verliet, doet trouwens eens te meer vermoeden dat u enkel en alleen vertrokken bent om uw broer in België te bezoeken - hetgeen u zelf ook bevestigt - en dat de beweerdte problemen inzake huisvesting hier geen rol in speelden. Ook dit doet afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van de vrees die u in dit verband poneert.

Bovendien moet worden herhaald dat u gedurende zo’n 7 jaar in Libanon gewoond heeft waar u, na een periode in een vluchtelingenkamp, in een aparte woning verbleef (CGVS p.14). Gevraagd hoe u deze woning

verkregen hebt, stelde u dat u navraag had gedaan waardoor u er uiteindelijk op terecht kwam (CGVS p.14). U hebt in Libanon ook jarenlang (in het illegale circuit) gewerkt in een fabriek en ook in de bouw, jobs die u verkregen heeft door zelf een fabriek te gaan benaderen en via uw familie (CGVS p.14-15). Hieruit blijkt dat u over behoorlijk veel zelfstandigheid beschikt, des te meer daar u al die jaren illegaal op het Libanese grondgebied verbleef (CGVS p.12). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u, mits de nodige eigen inspanningen en de eventuele hulp van steunorganisaties, geen woning zou kunnen bemachtigen in Griekenland, een land waar u daarentegen wél over verblijfsrecht beschikt. Gelet op de zelfredzaamheid die u in Libanon aan de dag legde, kan ook niet worden aangenomen dat u in Griekenland geen job zou kunnen vinden en zodoende in uw levensonderhoud voorzien.

Het komt hierbij ook aan uzelf toe om bij terugkeer uw persoonlijke administratie hiertoe - i.e. AFM en AMKA – te regelen, hetgeen u naast de toegang tot de woningmarkt in Griekenland, ook recht geeft op medische zorgen in het land (zie supra). U toont niet aan dat u deze zaken niet in orde zou kunnen brengen. Uw verklaring als zou u in Griekenland indien nodig geen medische verzorging kunnen krijgen, kan dan ook niet overtuigen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5)

Verder kan nog worden gewezen op de financiële steun van uw familie, op wie u steeds hebt kunnen terugvallen sinds uw vertrek uit Libanon. Zo werd er voor uw reis van Libanon tot in Turkije een smokkelaar geregeld, die werd bekostigd door uw paternale oom die in Syrië leeft (CGVS p.16-17). Het was ook hij die uw vliegticket van Griekenland naar België voor u betaald heeft (CGVS p.19). Uw paternale oom schreef eveneens geld naar u over, toen u nog in Griekenland was, waarmee u uw verblijf in Kreta kon betalen en uw uitgaven voor voeding dekken (CGVS p.18-19). Heden voorziet u in België in uw levensonderhoud dankzij geld dat uw broer en nog andere familieleden aan u geven (CGVS p.5). Dit zijn allemaal indicaties die erop wijzen dat u in Griekenland niet zult terechtkomen in een situatie van ernstige materiële deprivatie. Het is duidelijk dat u bij terugkeer in de mogelijkheid bent een beroep te doen op de financiële steun van uw familieleden (die in Syrië en België leven), zodoende u op weg te zetten tijdens uw zoektocht naar een job en een woning.

Het loutere gegeven dat u geen familieleden heeft die in Griekenland woonachtig zijn (CGVS p.21), doet hieraan geen afbreuk en biedt overigens geen aanleiding om te besluiten dat de bescherming die u in Griekenland geniet niet meer effectief zou zijn.

Waar u bijkomend nog opwerpt dat u in Griekenland geen gezinshereniging kan verkrijgen, merkt het CGVS dan weer op dat u zelf aangeeft de procedure hiertoe nooit te hebben opgestart (CGVS p.20-21). Derhalve toont u niet in het minst aan dat dit voor u onmogelijk zou zijn temeer u, zoals eerder aangegeven, Griekenland reeds verlaten heeft ongeveer een maand na de toekenning van uw internationaal beschermingsstatuut ginds (zie supra).

Er moet eveneens worden opgemerkt dat uw kritiek op de Griekse wetgeving inzake gezinshereniging niet dienstig is in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u, gelet op het voorgaande (zie supra), al niet aantoonde dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u ter zake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie

Verder wenst het CGVS nog aan te stippen dat u verklaarde (buiten het bovenstaande) geen andere problemen te hebben gekend in Griekenland. Evenmin kende u hinder met de Griekse autoriteiten, Griekse (mede)burgers of andere problemen van algemene aard (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5 en 3.7)."

Verzoekers blote bewering dat hij in Griekenland werd afgeperst en hem geld werd afgenomen, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

De Raad onderstreept ook dat verzoeker, een gezonde jongeman, nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning tot en met 11 december 2026, zoals in punt 4 van de beschikking en in de bestreden beslissing omstandig wordt geduïd, waarbij tevens wordt geantwoord op zijn bewering als zou hij zijn verblijfsvergunning hebben weggegooid.

Bijgevolg blijft volgende bevinding overeind: "Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij

bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Dat verzoeker in België kan rekenen op familieleden die hier verblijven, doet hierover niet anders denken, maar bevestigt enkel dat hij een netwerk heeft waarop hij kan steunen bij terugkeer naar Griekenland, zoals reeds in de beschikking en bestreden beslissing aangestipt, met name: *“Dit zijn allemaal indicaties die erop wijzen dat u in Griekenland niet zult terechtkomen in een situatie van ernstige materiële deprivatie. Het is duidelijk dat u bij terugkeer in de mogelijkheid bent een beroep te doen op de financiële steun van uw familieleden (die in Syrië en België leven), zodoende u op weg te zetten tijdens uw zoektocht naar een job en een woning.”*

5.3. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, is zijn verwijzing naar de problemen die zijn familieleden kennen in Libanon niet dienstig.

5.4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 17 september 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO